

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyně JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **M. K.**, narozeného, bytem, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje, odbor dopravy**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2014, vypraveného dne 6. 6. 2014, č. j. JKM 59077/2014, sp. zn.: S-JMK 59077/2014/OD/St,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že rozhodnutí Městského úřadu Kuřim, odbor dopravy ze dne 2. 5. 2014, č. j. MK/7270/14/OD, sp. zn. S-MK/5089/14/OD/78, byl žalobce uznán vinným z přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1, § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 a 3 zákona č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů a § 23 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů a byla mu uložena pokuta ve výši 6.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 7 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí si v zákonné lhůtě podal odvolání, které bylo rozhodnutím Krajského úřadu Jihomoravského

kraje, odboru dopravy ze dne 4. 6. 2014, č. j. JMK 59077/2014, sp. zn. S-JMK 59077/2014/OD/St zamítnuto a napadené rozhodnutí potvrzeno.

Rozhodnutí je dle žalobce nesprávné. Motorové vozidlo, které převážel do dílny kvůli nutné opravě, nemohlo nikoho na silnici ohrozit. Provoz byl minimální. Po cestě žádné jiné vozidlo nepotkal. Riziko dopravní nehody nebylo žádné. Nesouhlasí s odůvodněním, že na vozidle byly kvůli chybějícím nárazníkům a masce ostré hrany, a že by při případném střetu došlo k vážnějším škodám na majetku a zdraví osob. Žalovaný se neobtěžoval vysvětlit, k jakým vážnějším škodám na zdraví a na majetku by podle něj mohlo dojít. Přesto ho odsoudil k ztrátě řidičského průkazu. Nechápe, jak by chybějící část zadního nárazníku mohla někoho ohrožovat. Žalovaný to v rozhodnutí nijak nevysvětlil. Zřejmě se tímto „detailem“ neobtěžoval zabývat, vlastní odůvodnění neudělal, jen se odkázal na rozhodnutí MěÚ Kuřim. Odůvodnění žalovaného je nedbalé a dělá na žalobce dojem, že se snaží jen krýt účelové rozhodnutí MěÚ Kuřim. Cílem bylo obviněného z přestupku uznat vinným stůj co stůj a vybrat od něho pokutu. Oba úřady však nevzaly na vědomí, že mu svým rozhodnutím zabraňují ve výkonu povolání a mimochodem jsou taky placeni z daní, které platí. Nikoho neohrozil a nezaslouží si odnětí řidičského průkazu.

Navrhoval proto, aby rozhodnutí vydané Krajským úřadem Jihomoravského kraje dne 4. 6. 2014 bylo zrušeno a věc vrácena tomuto orgánu k novému projednání a rozhodnutí.

V doplňku žaloby doručené krajskému soudu 18. 8. 2014 pak žalovaný uvedl, že odůvodnění rozhodnutí žalovaného je vnitřně rozporné a zmatečné. Žalovaný v odůvodnění na str. 4 uvádí: „*V tomto konkrétním případě ke střetu s jiným účastníkem provozu a tedy ke škodnému následku nedošlo ...*“.

V rozporu s tímto ale žalovaný jako přitěžující okolnost při ukládání sankcí hodnotí, jak je uvedeno také na str. 4, že: „*Nelze totiž opomenout, že došlo ke škodnému následku v podobě střetu s jiným účastníkem a vzniku škody na majetku, obviněná svým jednáním porušila několikero zákonných povinností a sankce je ukládána za několik přestupků*“.

Ve skutečnosti ale k žádnému střetu s jiným účastníkem silničního provozu nedošlo, a tak samozřejmě nemohlo dojít ani k žádné škodě na majetku. Žalovaný však jako přitěžující okolnost přičítá žalobci zavinění dopravní nehody se škodou na majetku, ke které nedošlo, a také nic takového není uvedeno ve správním spise.

Žalovaný také zcela nesmyslně hovoří o žalobci jako o obviněné, tedy ženě, a to ne jednou, ale hned 2x, takže se nemůže jednat o chybu v psaní.

„*Uložené sankce považuje odvolací orgán za přiměřené a plně odůvodněné včetně uvedení přitěžujících a polehčujících okolností, zohledňující kritéria dle ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, důvod pro jejich snížení tedy odvolací orgán neshledal, ani v situaci, kdy obviněná, jak uvádí, potřebuje řidičský průkaz k výkonu povolání*“.

„Nelze totiž opomenout, že došlo ke škodnému následku v podobě střetu s jiným účastníkem a vzniku škody na majetku, obviněná svým jednáním porušila několikero zákonných povinností a sankce je ukládána za několik přestupků“.

To vede žalobce k závěru, že tato část odůvodnění se týká úplně jiné věci, kdy došlo k dopravní nehodě se škodou na majetku a zavinila ji nějaká žena. Tyto skutečnosti se vztahují k jinému případu. Přesto je žalovaný klade žalobci za vinu a považuje je za přitěžující okolnosti při ukládání sankce. To svědčí o zcela povrchním až nedbalém přístupu žalovaného při posuzování věci a o tom, že se nezabýval obsahem správního spisu, protože jinak by o žalobci nemohl hovořit jako o ženě a hodnotit jako přitěžující okolnost, že došlo k dopravní nehodě se škodou na majetku, k čemuž v jeho případě nedošlo a týká se úplně jiné věci. **Rozhodnutí žalovaného vychází ze stavu věci, který nemá oporu ve správním spise a je tak z uvedených důvodů věcně nesprávné a navíc vnitřně rozporné a zmatečné.**

Správní orgán I. stupně opomenul zhodnotit jako důkaz záznam z STK ze dne 6. 3. 2014, ve kterém je uvedeno, že vozidlo má 0 závad. Jde tedy o opomenutý důkaz, relevantní pro zjištění stavu věci, což je už samo o sobě důvodem pro zrušení správního rozhodnutí. Správní orgán I. stupně pochybil, když tento důkaz opomenul zhodnotit a žalovaný tuto vadu rovněž opomenul.

Správní orgán I. stupně sám vyhodnotil zjištěnou závadu jako závadu typu „C“. Správní orgán I. stupně k takovému hodnocení není oprávněn, neboť k tomu nedisponuje potřebnými odbornými znalostmi a technickým vybavením. Takové hodnocení je oprávněna provést jen Stanice technické kontroly, která je k tomu příslušná a odborně způsobilá po personální a technické stránce. Rovněž je takové hodnocení oprávněn provést soudní znalec z oboru automobilové dopravy. Žalobce je názoru, že pracovníci správních orgánů nejsou proškolenými techniky STK nebo soudními znalci z oboru automobilové dopravy, a tak jim nepřísluší hodnotit technický stav vozidel a posuzovat, zda se jedná o závadu typu „A“, „B“ nebo „C“. Hodnocení správního orgánu I. stupně je navíc spekulativní: „STK by vyhodnotil jako závadu „C“. Jak může správní orgán, který nedisponuje potřebnou odbornou způsobilostí a technickým vybavením, předvídat, jak by závadu hodnotila STK? Je nepřípustné, aby správní orgán zjišťování stavu věci zakládal pouze na svých spekulacích a nikoliv na objektivních důkazech. Pokud chtěl správní orgán najisto postavit, zda se jedná o závadu a jakého typu, měl si vyžádat hodnocení STK, případně ustanovit znalce z oboru automobilové dopravy.

Správní orgán I. stupně si sám vyhodnotil závadu jako závadu typu „C“. Jeho hodnocení je však nepřezkoumatelné, neboť není zřejmé, podle jakého právního předpisu toto hodnocení provedl a jaký význam má toto hodnocení pro posouzení naplnění skutkové podstaty přestupku. Absence právního předpisu, podle kterého bylo rozhodováno, je zásadní vadou správního rozhodnutí, neboť tímto nesplňuje požadavky, které na odůvodnění klade ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. (správní řád).

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce podal blanketní odvolání. **V odvolání nebylo uvedeno, v jakém rozsahu rozhodnutí napadá, v čem spatřuje odvolatel jeho nesprávnost a porušení právních předpisů.** Odvolání tedy trpělo vadami,

neboť nesplňovalo obsahové náležitosti podle ust. § 82 odst. 2 správního řádu. Správní orgán byl podle ust. § 37 odst. 3 správního řádu povinen žalobci jako odvolateli pomoci vady odvolání odstranit, nebo ho měl vyzvat k jejich odstranění a stanovit mu k tomu přiměřenou lhůtu. **Správní orgán I. stupně ani žalovaný žalobce však v rozporu s ust. § 37 odst. 3 správního řádu nevyzvali k odstranění vad odvolání.**

Žalovaný o odvolání rozhodl bez znalosti odvolacích námitek. Tím bylo porušeno jeho právo na řádné projednání odvolání a tedy právo na spravedlivý proces, který zaručuje čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

V odvolání žalobce hodlal rozporovat zjištění správního orgánu I. stupně ohledně zjištěné závady typu „C“ a konfrontovat to se záznamem z STK ze dne 6. 3. 2014 a navrhnout jako důkaz výslech technika, který kontrolu vozidla prováděl a znalecký posudek z oboru automobilové dopravy. Vzhledem k tomu, že mu toto právo bylo postupem obou správních orgánů upřeno, navrhoval, aby tyto důkazy byly provedeny v řízení před soudem.

Žalovaný nezaujal vlastní stanovisko k formě zavinění přestupku. V rozhodnutí žalovaného je uvedeno, že se ztotožňuje se závěry správního orgánu I. stupně, ale vlastní stanovisko k formě zavinění u žádného z přestupků, z nichž uznal žalobce vinným, nezaujal. Žalovaný pouze převzal názor správního orgánu I. stupně, aniž by provedl vlastní úvahy ohledně formy zavinění. **Rozhodnutí žalovaného je z důvodu absence formy zavinění u všech přestupků nepřezkoumatelné.**

Správní orgán I. stupně dospěl k závěru o spáchání všech přestupků formou vědomé nedbalosti, tedy že obviněný věděl a spoléhal, že chráněný zájem neohrozí. Závěr o spáchání přestupku formou vědomé nedbalosti však nelze aplikovat na přestupek podle ust. § 23 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, neboť žalobce nevěděl, že řidičský průkaz, který předložil při kontrole, už není platný. Z pořízeného videozáznamu na CD jasně vyplývá, že nevěděl, že jeho řidičský průkaz je neplatný, vycházel z údaje na řidičském průkazu, kde byla uvedena platnost až do roku 2014 a nevěděl, že změnou zákona došlo k předčasnému ukončení jeho platnosti už 31. 12. 2013. Proto ho policista podrobně poučoval o tom, z jakého důvodu platnost jeho řidičského průkazu už skončila, a jak si jej má žalobce obnovit. Se spácháním přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb. nesouhlasí. Z fotodokumentace – foto č. 6 je zřejmé, že registrační značka byla umístěna viditelně za čelním sklem, což sice není předepsané místo, ale je zřejmé, že žalobce měl snahu, aby přední registrační značka vozidla byla viditelná, a že rozhodně neměl v úmyslu znemožnit identifikaci vozidla. Navíc zadní registrační značka byla řádně umístěna na svém místě.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Nárok uplatněný v žalobě v celém rozsahu neuznává, žaloba dle něho není důvodná.

Rozhodnutí MěÚ Kuřim, odboru dopravy ze dne 2. 5. 2014, č. j.: MK/7270/14/OD byl žalobce uznán vinným tím, že dne 18. 3. 2014 v 10.30 hod. řídil motorové vozidlo tov. zn. na silnici č. 38529 v obci Čebín ve směru na obec Chudčice, kdy při jízdě držel v ruce hovorové zařízení. Při kontrole PČR bylo dále zjištěno,

že na vozidle nejsou umístěny tabulky registračních značek, které byly vozidlu přiděleny, bylo také zjištěno, že vozidlo je technicky nezpůsobilé k provozu tak závažným způsobem, že bezprostředně ohrožuje ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích (na vozidle je odmontován přední nárazník a maska, na zadní části vozidla na levé straně chybí část nárazníku). Dále žalobce předložil při silniční kontrole řidičský průkaz č. AP 573168, jehož platnost uplynula 31. 12. 2013. Svým jednáním se žalobce dopustil přestupků dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1, ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 a 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů a dle ust. § 23 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. Za tyto přestupky mu byla uložena pokuta v částce 6.000 Kč a sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 7 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Současně mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení v částce 1.000 Kč. K žalobním námitkám žalovaný uvedl, že dle žalovaného nejsou žalobní námitky důvodné, v řízení o přestupku byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, další dokazování v tomto směru nebylo nezbytné, úvahy a závěry stran aplikovaných právních předpisů vyhodnocení důkazů jsou v napadeném rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně uvedeny v souladu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu, správní orgány se ve svých rozhodnutích vypořádaly se všemi námitkami žalobce, které v řízení uplatnil. Žalobce pak v žalobě uplatnil v podstatě shodné námitky, jako v odvolacím řízení, kdy s těmito námitkami se žalovaný vypořádal v žalobou napadeném rozhodnutí a žalovaný proto na ně odkazuje, kdy na závěrech zde uvedených nadále trvá.

Žalovaný pro úplnost uvádí, že nepochybil, pokud žalobce nevyzval k odstranění vad odvolání, ani k tomuto postupu nezavázal správní orgán I. stupně. Dle žalovaného splňovalo odvolání žalobce datované 16. 5. 2014 náležitosti podle ust. § 82 odst. 2 a § 37 odst. 2 správního řádu, když z něj bylo zřejmé, kdo je činí, jaké věci se týká, jaké rozhodnutí napadá (uvedeno číslo jednací i spisová značka), v čem spatřuje jeho nesprávnost či rozpor s právními předpisy (vozidlo neohrožovalo nikoho jiného na silnici, převážel je z jedné dílny do druhé, protože je opravoval, řidičský průkaz potřebuje pro výkon svého povolání). V odvolání nebylo výslovně uvedeno, co se navrhuje a v jakém rozsahu je rozhodnutí napadáno, dle ust. § 82 odst. 2 tedy platí, že se žalobce domáhal zrušení celého rozhodnutí. Žalovaný je tedy názoru, že v tomto případě nebylo nutné postupovat dle ust. § 37 odst. 3 správního řádu a vyzývat žalobce k odstranění vad podání - odvolání, když odvolání veškeré náležitosti splňovalo.

Žalovaný trvá na tom, že v řízení byl ze shromážděných podkladů a provedených důkazů bezpečně zjištěn stav věci relevantní pro rozhodnutí, žalobce byl náležitě poučen o svých procesních právech, která mu bylo umožněno realizovat, a v řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí nedošlo k pochybení, kterým by byl žalobce zkrácen na svých právech. Své rozhodnutí pak žalovaný náležitě odůvodnil v souladu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu.

Úvahy týkající se právního posouzení zjištěného skutkového stavu žalovaný podrobně rozvedl v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Navrhoval proto zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Krajský soud v Brně si připojil správní spisy obou správních orgánů a zjistil z nich tyto podstatné skutečnosti:

V Oznámení přestupku je uvedeno, že dne 18. 3. 2014 v 10:30 hod. v Čebíně řídil žalobce motorové vozidlo, na kterém nebyly připevněny přidělené registrační značky, nevyhovující technický stav – chybějící přední nárazník – porušen § 5/1a zákona č. 361/2000 Sb., dále za jízdy držel hovorové zařízení – porušen § 7/1c zákona č. 361/2000 Sb. a dále předložil neplatný řidičský průkaz – porušen § 6/8a zákona č. 361/2000 Sb. Žalobce se vyjádřil tak, že nesouhlasí s technickým stavem vozidla, záznam provedl prap. T. H. a jako svědek události je uvedený pprap. J. Ř.

Policista prap. T. H. sepsal pak 18. 3. 2014 úřední záznam, v němž uvedl, že tohoto dne v době od 9:00 hod. do 11:00 hod. prováděla hlídka PČR, Obvodní oddělení Kuřim ve složení prap. T. H. (uvedeno číslo služebního průkazu) velitel hlídky a řidič služebně zařazen na OO Kuřim na pozici inspektor a pprap. J. Ř. (uvedeno číslo služebního průkazu) člen hlídky plánovanou objížděku v obci Malhostovice a Čebín. V 10:30 hod. projížděla hlídka obcí Čebín po silnici č. 38529 ve směru od místního kostela ke křižovatce nacházející se vedle Základní školy Čebín. Od této křižovatky jelo osobní motorové vozidlo tov. zn., barvy, na kterém nebyly umístěny registrační značky a vozidlu chyběl přední nárazník a plastové kryty dveří, čímž mohl řidič porušit ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. Dále řidič tohoto vozidla za jízdy držel hovorové zařízení, čímž mohl porušit ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb. Hlídka se rozhodla podrobit vozidlo i řidiče silniční kontrole. Vozidlo vjelo na silnici č. 38529 a pokračovalo ve směru ke kostelu. Pprap. Ř. byl řidiči dán signál pro zastavení vozidla rozsvícením červeného světelného nápisu „STOP“, doplněný rozsvícením výstražných světel modré barvy. Řidič uvedeného vozidla uposlechl výzvy k zastavení a zastavil před domem č. p. 40 v obci Čebín tak, že netvořil překážku silničního provozu. Pprap. H. vyzval řidiče k předložení dokladů pro řízení a provoz motorového vozidla. Řidič předložil osvědčení o registraci vozidla č., k vozidlu, majitel M. D., doklad o zákonném pojištění, řidičský průkaz č., vydaný MěÚ Kuřim dne 12. 2. 2013 a OP. Předložením řidičského průkazu, který podléhá povinné výměně, mohl řidič porušit ust. § 6 odst. 8 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. Na základě předložených dokladů byl v řidiči ztotožněn žalobce.

Součástí spisu policie je i Náčrtek k případu žalobce – přestupek v dopravě Čebín ze dne 18. 3. 2014, fotografická dokumentace (celkem 7 fotografií a dále datový disk CD k uvedenému případu, s obsahem fotografické dokumentace vozidla a videozáznamy z vozidlové kamery a z osobní kamery policisty.

Dne 26. 3. 2014 oznámil odbor dopravy zahájení správního řízení o přestupku a předvolal žalobce k ústnímu projednání přestupku na den 23. 4. 2014 a současně předvolal na uvedený den k ústnímu jednání v uvedené přestupkové věci oba policisty, a to prap. T. H. a pprap. J. Ř.

Svědek H. na dotaz správního orgánu uvedl, že on sám pouze zahlédl, jak řidič má u ucha nějaký předmět. Z videozáznamu je patrné, že tento to nezachytil, ale uvedl, na jakou

vzdálenost poprvé viděl, že obviněný za jízdy drží v ruce hovorové zařízení, sdělil, že to mohl vidět cca 30m. Na dotaz, v jaké ruce ho držel, uvedl, že tuší, že to byla levá ruka, není asi ale jistý. Nic doplnit nechtěl, u výsledku byl přítomen i obviněný z přestupku.

Stejně tak to bylo u prováděného výsledku svědka pprap. J. Ř., který uvedl, že držení mobilu za jízdy u žalobce si všiml, když jel proti vozidlu a byl to jeden z důvodů, proč se za vozidlem otočili. To, že drží hovorové zařízení, rozpoznal až v bezprostřední vzdálenosti, jak se míjeli. Na dálku to neviděl. Na dotaz, v které ruce držel hovorové zařízení, uvedl, že pokud si vzpomíná, bylo to v levé ruce. Nic doplnit nechtěl.

Žalobce správnímu orgánu k věci uvedl, že jelikož byly nově vyřízené značky a nárazník se měl opravit a žalobce ho fyzicky neměl a auto převážel pouze po obci Čebín, cca 600m do druhé dílny, tak se rozhodl přejet bez značek. Žádnou jinou cestu neměl v úmyslu. Takto se vyjádřil i policii při kontrole. Na dotaz, jaký předpis nebo zákon dovoluje jet s motorovým vozidlem v takovém technickém stavu a bez registračních značek, jak to zaznamenali policisté na místě kontroly, uvedl, že takový předpis asi není, nebral to však tak vážně, protože jel jenom přes Čebín. Na dotaz, z jakého důvodu řídil motorové vozidlo bez platného řidičského průkazu, proč si ho nevyměnil, uvedl, že nevěděl, že ho má prošlý. Bylo to z jeho nevědomosti. Dále k věci doplnil, že si není vědom, že v této době telefonoval za jízdy. Dále uvedl, že policisté napsali v úředním záznamu, že byla provedena dechová zkouška. Dále sdělil, že je to vše, co by k věci chtěl uvést.

2. 5. 2014 pod č. j. MK/7270/14/OD vydal Městský úřad Kuřim rozhodnutí, kdy rozhodl tak, že žalobce je vinen tím, že dne 8. 3. 2014 v 10:30 hod. řídil motorové vozidlo tov. zn., registrační značky na pozemní komunikaci – silnice č. 38529 v obci Čebín ve směru na obec Chudčice. Při jízdě obviněný držel v ruce hovorové zařízení, kdy po zjištění této skutečnosti byl hlídkou Policie ČR zastaven. Při kontrole motorového vozidla bylo zjištěno, že na motorovém vozidle nejsou umístěné tabulky registračních značek, které byly motorovému vozidlu přiděleny příslušným obecním úřadem obce s rozšířenou působností. Dále při kontrole bylo zjištěno, že motorové vozidlo je technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích tak závažným způsobem, že bezprostředně ohrožuje ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích (na motorovém vozidle je odmontován přední nárazník a maska a na zadní části motorového vozidla na levé straně chybí část nárazníku). Dále obviněný při kontrole hlídce Policie ČR předložil ke kontrole řidičský průkaz č., kterému uplynula platnost dnem 31. 12. 2013.

Svým jednáním obviněný porušil ust. § 7 odst. 1 písm. c), ust. § 5 odst. 1 písm. a), ust. § 134 odst. 1 písm. b), ust. § 134 odst. 2 zákona o silničním provozu, ve spojitosti s ust. § 118 odst. 1 zákona o silničním provozu, tedy jako řidič vozidla při jízdě držel v ruce telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení, řídil motorové vozidlo, na kterém nebyly umístěny tabulky registračních značek, které byly motorovému vozidlu přiděleny příslušným obecním úřadem obce s rozšířenou působností, řídil motorové vozidlo, které bylo technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích tak závažným způsobem, že bezprostředně ohrožovalo ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích a řídil motorové vozidlo a ke kontrole předložil řidičský průkaz, kterému uplynula platnost, čímž se dopustil přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1, ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 a ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o silničním

provozu a ust. § 23 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích a ukládá se mu podle ust. § 11 odst. 1 písm. b), c) a ust. § 12 odst. 1, 2 zákona o přestupcích, v souladu s ust. § 125c odst. 4 písm. d) a ust. § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu sankce, a to pokuta ve výši 6.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na 7 měsíců.

V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, ze kterých podkladů vyšel při zjištění skutkového stavu, tedy ke zjištění toho, jakých přestupků se žalobce dopustil, dále že výpovědi svědků správní orgán hodnotí jako konzistentní v souladu s doloženým spisovým materiálem. Je nepochybné, jak uvedeno, že postupem času dochází ke stírání a ztrátě paměťových stop, nicméně vědomost o relevantních skutečnostech si svědci zachovali, jsou ve shodě s doloženým spisovým materiálem a správní orgán je hodnotí jako pravdivé a objektivní. Správní orgán, jak uvedl, nemá důvod pochybovat o věrohodnosti svědeckých výpovědí policistů. Na rozdíl od obviněného neměli policisté na věci jakýkoliv zájem. Vykonávali pouze své služební povinnosti, kdy oznámili do správního řízení přestupky, jichž byli svědci, a které byli policisté povinni projednat ve smyslu zákona, při níž jsou vázáni závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob nepřekročil nezbytně nutnou míru. Tudíž jednání policistů bylo podmíněno tím, že přestupky obviněného viděli, a proto se rozhodli je projednat. Skutečnost, že řidič vozidla drží v ruce telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení je vnímatelná lidským zrakem a není k tomu potřeba zvláštní vybavení. Policisté navíc mají odborné znalosti a tím i větší možnosti registrovat přestupky, které by si jiná laická osoba ani nepovšimla. Videozáznam a fotodokumentace na CD dokumentují motorové vozidlo, se kterým jel obviněný, a na kterém nebyly umístěny registrační značky, a také je odmontován přední nárazník a maska a na zadní části motorového vozidla na levé straně chybí část nárazníku. Dále je videozáznamem a dokumentací na CD zdokumentováno, že obviněný při kontrole policistům Policie ČR předložil neplatný doklad k řízení motorového vozidla (řidičský průkaz).

Poté pak uvedeno v odůvodnění, že správní orgán k jednání obviněného, co se týče držení hovorového zařízení, uvádí, že zdržet se během řízení vozidla držení hovorového zařízení je pro řidiče jednou ze základních povinností. Pokud řidič při jízdě vozidlem toto pravidlo nerespektuje a hovorové zařízení v ruce drží, je v provozu na pozemních komunikacích nebezpečný nejen sobě, ale také ostatním účastníkům silničního provozu. Při takovéto situaci může velmi snadno dojít k dopravní nehodě a tím i k vážným následkům nejen materiálním, ale především na zdraví a životě. Řidič je totiž rozptýlován nejen samotným telefonováním, popř. psaním textových zpráv nebo jinou manipulací s přístrojem, ale k řízení vozidla používá pouze jednu volnou ruku, následkem čehož nemusí včas a adekvátně reagovat na situaci v silničním provozu, která je velmi dynamická a neustále se měnící.

Správní orgán k jednání obviněného, co se týče jízdy obviněného s motorovým vozidlem bez registračních značek, uvádí, že registrační značky na motorovém vozidle jsou dle zákona umístovány mimo jiné i z toho důvodu, aby motorové vozidlo bylo identifikovatelné v případě spáchání přestupku v silničním provozu nebo při dopravní nehodě. Tím, že obviněný jel s motorovým vozidlem bez registračních značek, tak významnou měrou ztížil identifikaci motorového vozidla.

Dále správní orgán vyhodnotil dle pořízeného videozáznamu a fotodokumentace na CD motorové vozidlo jako technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích tak závažným způsobem, že bezprostředně ohrožuje ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích a to z důvodu, že na motorovém vozidle jsou odmontované díly vozidla: přední nárazník a maska a na zadní části motorového vozidla na levé straně chybí část nárazníku. V případě, že by došlo ke střetu vozidla s chodcem, došlo by zcela nepochybně k vážnému zranění a to hlavně z důvodu, že na vozidle je odmontován přední nárazník a maska a na vozidle jsou viditelné ostré hrany. Motorová vozidla jsou konstruována tak, že například při střetu s chodcem při nízké rychlosti, nemusí dojít vůbec ke zranění chodce, protože po nárazu vozidla do chodce předním nárazníkem, chodec upadne na přední část motorového vozidla. V tomto případě je správní orgán přesvědčen, že i při nízké rychlosti motorového vozidla s chodcem došlo by ke zranění chodce. V případě kontroly motorového vozidla v provozovně Stanice technické kontroly by byly chybějící části motorového vozidla hodnocené jako: Závada nebezpečná - „C“ - Nárazník má ostré hrany nebo výstupky, které by mohly způsobit zranění či zachycení ostatních účastníků silničního provozu, neboť nárazník chybí.

Správní orgán k jednání obviněného co se týče předložení neplatného dokladu k řízení motorového vozidla (řidičský průkaz) při kontrole policistům PČR nebo řízení motorového vozidla bez platného dokladu k řízení motorového vozidla uvádí, že je povinností každého držitele řidičského oprávnění, tedy i obviněného v rámci odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel sledovat provedené změny v zákoně o silničním provozu a po nabytí účinnosti změn v zákoně se jimi řídit.

Správní orgán uvedl, že uvedené přestupky byly obviněnému prokázány v rámci dokazování a hodnotí je jako jednání z nedbalosti, kdy obviněný věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí (nedbalost vědomá). Vzhledem k výše uvedenému správní orgán obhajobu obviněného, kterou uvedl v rámci projednávání přestupků na místě kontroly a v rámci ústního jednání, považuje za účelovou, se snahou se vyhnout postihu za přestupky.

Poté správní orgán citoval ustanovení zákona o provozu na pozemních komunikacích a zákona o přestupcích, z nichž dovodil, že žalobce se přestupků, které jsou mu kladeny za vinu, dopustil, uvedeno, jaká konkrétní ustanovení zákona měl porušit.

Správní orgán se také ve svém rozhodnutí zabýval úvahou o tom, zda obviněný naplnil svým jednáním i materiální znak přestupku, tedy zda v jeho případě zaviněné jednání, kterým porušil a ohrozil zájem společnosti, dosahuje i míru nepatrnou, došel k závěru, že mimo formální znak přestupků je v jednání obviněného naplněn i znak materiální, a to významem právem chráněného zájmu, což je v daném případě bezpečnost silničního provozu na pozemních komunikacích. Okolnosti, jež snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků, nebyly ze strany správního orgánu shledány.

Správní orgán se potom také podrobně zabýval druhem a výší sankce, které byly za spáchané přestupky žalobci uloženy.

S uvedeným rozhodnutím správního orgánu žalobce nesouhlasil, podal proti němu odvolání, v němž uvedl, že motorové vozidlo, které převážel z jedné dílny do druhé, protože jej opravoval, zcela určitě neohrožovalo nikoho jiného na silnici. Proto se rozhodl podat odvolání proti rozhodnutí, kterým byl uznán vinným z tohoto přestupku. Dalším důvodem je to, že řidičský průkaz potřebuje pro vykonávání svého povolání, jako řidič a automechanik.

Poté správní orgán zaslal veškerý spisový materiál odvolacímu orgánu, tj. Krajskému úřadu Jihomoravského kraje, odbor dopravy, k rozhodnutí o odvolání.

Žalovaný pak rozhodnutím ze 4. 6. 2014 odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí Městského úřadu Kuřim z 2. 5. 2014 potvrdil.

V odůvodnění pak uvedl, že dle něho správní orgán I. stupně shromáždil dostatečné podklady, na jejichž základě zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v souladu se zásadou materiální pravdy uvedenou v § 3 správního řádu. Správní orgán I. stupně rozhodoval na základě těchto podkladů: oznámení přestupků včetně fotodokumentace vozidla a dokladů předložených obviněným při silniční kontrole, výpisu z centrálního registru vozidel, výpisu z EKR obviněného, svědeckých výpovědí policistů a vyjádřením obviněného v průběhu řízení. Svě závěry a úvahy, skutková zjištění i hodnocení jednotlivých důkazů, včetně stanovisek k jednotlivým tvrzením obviněného uvedeným v průběhu řízení, správní orgán I. stupně vyčerpávajícím způsobem popsal v odůvodnění napadeného rozhodnutí, kdy s těmito závěry se odvolací orgán plně ztotožňuje a pro stručnost na ně odkazuje.

Spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích, spočívajícího v držení hovorového zařízení při jízdě v ruce, má odvolací orgán za prokázané na podkladě provedených důkazů – svědeckých výpovědí policistů, kteří tento přestupek obviněného vlastním pozorováním zjistili a s obviněným projednávali, tyto důkazy považuje odvolací orgán za dostatečné k vyvrácení obhajoby obviněného, že hovorové zařízení v ruce nedržel, prokazující, že se obviněný naříkaného jednání dopustil, stran hodnocení jejich věrohodnosti souhlasí odvolací orgán se závěry správního orgánu I. stupně.

V otázce zavinění, stejně jako naplnění materiálního znaku přestupku, se lze se závěry prvoinstančního orgánu uvedenými v napadeném rozhodnutí, rovněž ztotožnit.

V řízení dále nebylo sporu o tom, že obviněný řídil vozidlo, na němž nebyly umístěny tabulky registrační značky (tj. zřejmě z fotodokumentace vozidla, obviněný to také doznal), stejně jako o předložení neplatného řidičského průkazu obviněným (to obviněný také doznal, předložený řidičský průkaz je také zachycen na fotodokumentaci). Obviněný ovšem rozporuje spáchání přestupků dle ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích, namítá, že vozidlo zcela jistě neohrožovalo nikoho jiného na silnici. V tomto směru ovšem nelze, než souhlasit se závěry správního orgánu I. stupně stran hodnocení technického stavu vozidla jako vozidla nezpůsobilého k provozu na pozemních komunikacích tak závažným způsobem, že bezprostředně ohrožuje ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích. Na vozidle byl odmontovaný přední nárazník a maska, část nárazníku dále

chyběla na zadní části vlevo, jak je zřejmé z fotodokumentace. Tyto nedostatky jsou správně správním orgánem I. stupně hodnoceny jako nebezpečné závady – „C“, které bezprostředně ohrožují ostatní účastníky provozu zejména tím, že na vozidle jsou díky chybějícím nárazníkům a masce ostré hrany, díky čemuž by při případném střetu došlo k vážnějším škodám na majetku či zdraví osob. V tomto konkrétním případě ke střetu s jiným účastníkem provozu a tedy ke škodnému následku nedošlo, ale to nijak nesnižuje nebezpečnost uvedených závad na vozidle, tedy nelze konstatovat, že tyto závady nikoho bezprostředně neohrožovaly právě s poukazem na to, že nedošlo ke střetu s jiným účastníkem. Skutkový stav v tomto směru byl správním orgánem I. stupně tedy řádně zjištěn, v rozhodnutí popsán a odůvodněn a byl správně kvalifikován jako přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích.

Lze tedy shrnout, že v řízení bylo zjištěno a prokázáno bez důvodných pochybností, že se obviněný dopustil přestupků, o nichž s ním bylo vedeno řízení. S vymezením zavinění i materiálního znaku jednotlivých přestupků v napadeném rozhodnutí odvolací orgán plně souhlasí.

Jak bylo správně popsáno v napadeném rozhodnutí, v případě, že je obviněný uznán vinným ze spáchání několika přestupků, uloží se sankce podle ustanovení vztahujícího se ho na přestupek nejpřísněji postižitelný (ust. § 12 odst. 2 zákona o přestupcích).

V tomto případě jsou přestupky nejpřísněji postižitelné přestupky podle ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 a 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích (rozmezí sazeb pokuty i sankce zákazu činnosti je shodné), proto byly sankce uloženy dle ust. § 125c odst. 4 písm. d), tj. pokuta v rozmezí 5.000 Kč až 10.000 Kč a ust. § 125c odst. 5, tj. sankce zákazu činnosti od 6 měsíců do 1 roku.

Obviněnému byly obě sankce uloženy při spodní hranici zákonné sazby, když mu byla uložena pokuta v částce 6.000 Kč a sankce zákazu činnosti na dobu 7 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Uložené sankce považuje odvolací orgán za přiměřené a plně odůvodněné včetně uvedení přitěžujících a polehčujících okolností, zohledňujících kritéria dle ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, důvod pro jejich snížení tedy odvolací orgán neshledal, ani v situaci, kdy obviněná, jak uvádí, potřebuje řidičský průkaz k výkonu povolání. Nelze totiž opomenout, že došlo ke škodnému následku v podobě střetu s jiným účastníkem vzniku škody na majetku, obviněný svým jednáním porušil několikero zákonných povinností a sankce je ukládána za několik přestupků. V ust. § 125c odst. 8 zákona o provozu na pozemních komunikacích pak nelze od uložení sankce dle odst. 4 a 5 upustit, je tedy nezbytné uložit obě sankce, tj. pokutu i zákaz činnosti, v opačném případě by správní orgán jednal v rozporu s právními předpisy.

Zhodnocení věci krajským soudem.

Žaloba není důvodná.

Krajský soud v Brně dospěl k závěru, stejně jako správní orgány, že všech přestupků, které jsou žalobci kladeny za vinu, se tento dopustil.

Pokud jde o přestupek, kterého se žalobce dopustil tím, že při jízdě držel v ruce hovorové zařízení, toto přestupkové jednání žalobce ze dne 18. 3. 2014 má soud za prokázané zejména ze shodné výpovědi obou slyšených svědků, policistů. Oba potvrdili, že žalobce v inkriminovanou dobu při řízení vozidla držel v ruce mobilní telefon, když jeden ze svědků uvedl, že to bylo v levé ruce a druhý ze svědků uvedl, že tuší, že to byla levá ruka.

Žalobce, který byl výpovědi svědků přítomen, v tomto směru ničeho nenamítal. Sám pouze pak při výpovědi před správním orgánem uvedl, že si není vědom skutečnosti, že by mobilní telefon v ruce držel.

Nicméně tato skutečnost, že žalobce při řízení vozidla držel za jízdy hovorové zařízení, vyplývá už z prvotního úkonu policie, a to vypsání Oznámení přestupku, které bylo policistou vypsáno bezprostředně poté, kdy byl žalobce policisty zastaven. Žalobce měl možnost, a také ji využil, se k přestupkovým jednáním, z nichž byl podezřelý, vyjádřit a žalobce sám vlastní rukou pouze uvedl „*nesouhlasím s technickým stavem vozidla*“ a toto také podepsal. Věděl z Oznámení, že je mu mimo jiné kladeno za vinu také to, že za jízdy držel hovorové zařízení. Pokud by tomu tak nebylo, bylo by logické, že k této skutečnosti by se vyjádřil ihned na místě.

Soud zde uvádí, že výpovědi obou policistů, které jsou v zásadních věcech konzistentní, pokládá za pravdivé, navíc tyto jsou v souladu s textem přestupkových jednání uvedených v Oznámení a soud je toho názoru, že oba policisté tohoto dne, tj. 18. 3. 2014 při stavění žalobce plnili pouze své pracovní povinnosti, na výsledku přestupkových jednání žalobce nebyli žádným způsobem zainteresováni, tedy neměli žádný zájem na tom, zda žalobce bude uznán vinným z přestupků, které mu kladli za vinu či nikoliv, a ani žalobce nesdělil, že by policisté vyvíjeli nějakou přílišnou horlivost, z níž by mohl usuzovat, že by ho nedůvodně chtěli obvinít z přestupkových jednání, a ani neuvedl, že by měl např. v minulosti s uvedenými policisty nějaké negativní zkušenosti.

Toto přestupkové jednání tedy soud pokládá za najisto postavené.

Pokud pak jde o další přestupky, jichž se měl dopustit žalobce, že na vozidle nejsou umístěny tabulky registračních značek, které byly motorovému vozidlu přiděleny příslušným obecním úřadem obce s rozšířenou působností, i tento přestupek soud pokládá za najisto postavený, což vyplývá z listinných důkazů založených ve správním spise, zejména z Oznámení přestupku, ale také z přiložených fotografií a videozáznamu, ale i ze samotného sdělení žalobce při jeho výslechu u ústního jednání, který sám potvrdil, že vozidlo převážel v obci Čebín do druhé dílny a přejížděl bez značek.

Pokud pak jde o další přestupkové jednání, kdy žalobce byl obviněn, že vozidlo je technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích, a že závažným způsobem bezprostředně ohrožovalo ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích proto, že na motorovém vozidle byl odmontován přední nárazník a maska a na zadní části motorového vozidla na levé straně rovněž chyběla část nárazníku, ani tuto skutečnost samotný žalobce nepopíral, navíc to vyplynulo i z listinných důkazů, a to zejména oznámení přestupku, úředního záznamu, fotografií vozidla. Žalobce pouze namítal, že v tomto případě se přestupkového jednání dopustit nemohl, neboť to, že na vozidle chyběly určité části, které

byly shora jmenovány, žádný problém při jízdě nezpůsobily, žalobce se nestřetl s žádným jiným vozidlem ani chodcem, takže nikoho neohrozil.

Podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v prostoru na pozemních komunikacích řídí vozidlo, které je technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích tak závažným způsobem, že bezprostředně ohrožuje ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích.

Soud uvádí, že bylo jednoznačně prokázáno, že vozidlo, které žalobce řídil, nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem (§ 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., neboť tomuto vozidlu chyběly při jízdě určité části, jak je viditelné na přiložených fotografiích i vyplývá ze samotného sdělení žalobce. Soud se však neztotožňuje se stanoviskem žalobce, že při jízdě s vozidlem v takovémto technickém stavu nemohl ostatní účastníky silničního provozu ohrozit, neboť v případě, že by došlo ke střetu s jiným vozidlem, případně motocyklistou nebo chodcem, by následky střetu mohly být daleko nepříznivější než v případě, že by řidič jel ve vozidle, které je v dobrém technickém stavu. Soud má tedy za to, že v případě, že na vozidle chyběly určité části, které jsou popsány v rozhodnutí správních orgánů, mohl žalobce závažným způsobem ohrozit ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích, tak jak to uvádí a zdůvodňuje ve svém rozhodnutí (tím, že chyběl nárazník, v zadní části část nárazníku a přední maska jsou hrany vozidla ostřejší a při střetu zejména s chodcem mohlo toto způsobit výrazně horší poranění chodce, než kdyby vozidlo bylo v dobrém technickém stavu).

Žalobce jako řidič musel vědět, že s takovýmto vozidlem se po pozemní komunikaci pohybovat nemůže, resp., že je to v rozporu s platnými právními předpisy.

Pokud pak jde o poslední přestupkové jednání, tak toto bylo také prokázáno, neboť bylo zjištěno při kontrole řidičského průkazu, že jeho platnost uplynula již dne 31. 12. 2013, přičemž žalobce řídil vozidlo s tímto neplatným řidičským průkazem i dne 18. 3. 2014. Žalobce toto nepopíral, na svou obranu pouze uvedl, že nevěděl, že řidičský průkaz měl platnost pouze do 31. 12. 2013, bránil se tím, že to byla jeho nevědomost, na kterou ho upozornili až policisté při kontrole. Soud tedy uzavírá, že všechna přestupková jednání žalobce, která jsou mu kladena za vinu, jsou řádně zjištěna a správní orgán také své rozhodnutí řádně, v souladu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu odůvodnil.

Pokud žalobce poukazuje na skutečnost, že tomu tak nebylo, soud se s tímto stanoviskem žalobce neztotožňuje, ke každému z přestupkových jednání žalobce zaujal správní orgán stanovisko a skutečnost, proč má za to, že se žalobce přestupkových jednání dopustil, také řádně zdůvodnil.

Pokud žalobce namítá, že odůvodnění rozhodnutí žalovaného neprezentuje žádný vlastní názor žalovaného, ale přebírá pouze stanovisko správního orgánu I. stupně, soud uvádí, že pokud žalovaný odkázal ve svém rozhodnutí na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, s nímž se ztotožnil, není takovéto odůvodnění v rozporu se zákonem, pokud z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že se odvolací správní orgán s rozhodnutím prvostupňového správního orgánu a jeho odůvodněním zcela ztotožňuje.

Z odůvodnění rozhodnutí, tak jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek NSS, č. j. 9As 66/2009-46 z 24. 6. 2010) musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti přestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů, a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši (§ 68 odst. 3 správního řádu z roku 2004).

Odůvodnění rozhodnutí obou správních orgánů tyto skutečnosti naplňuje, tedy jedná se o odůvodnění obou správních orgánů řádné a v souladu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Pokud pak žalobce uvádí, že rozhodnutí žalovaného je z důvodu absence formy zavinění u všech přestupků nepřezkoumatelné, ani s tímto stanoviskem soud nesouhlasí.

Správní orgán se zabýval odůvodněním svého rozhodnutí tím, zda byl naplněn také materiální znak přestupku, poukazuje na to, že jednáním žalobce byl naplněn i znak materiální, a to významem právem chráněného zájmu, což je v daném případě bezpečnost silničního provozu na pozemních komunikacích. Uvedl, že okolnosti, jež snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupku, nebyly ze strany správního orgánu, shledány.

Pokud jde o zavinění, soud dospěl k závěru, že přestupky žalobce spáchal z nedbalosti, když podle § 4 odst. 1 zákona o přestupcích (zákon č. 200/1990 Sb.) přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel

- a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí, nebo
- b) nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.

Jak soud uvedl, všechna přestupková jednání spáchal žalobce z nedbalosti, u třech přestupků má za to, že se jednalo o nedbalost vědomou, u přestupku, kdy žalobce řídil s řidičským průkazem, kterému již uplynula platnost, má soud za to, že se jednalo o nedbalost nevědomou, kdy žalobce sice nevěděl, že jede bez platného řidičského oprávnění, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl, neboť zajisté takovouto zásadní skutečnost ohledně jízdy s platným či neplatným řidičským oprávněním by řidič, který musí v tomto směru znát příslušné zákony a vyhlášky, vědět měl.

Dále pak žalobce namítal, že jeho odvolání proti prvostupňovému správnímu orgánu nesplňovalo obsahové náležitosti podle ust. § 82 odst. 2 správního řádu a správní orgán I. stupně ani žalovaný pak nevyzvali žalobce k odstranění vad odvolání a o odvolání tedy rozhodovali bez znalosti odvolacích námitek žalobce.

Ani s tímto názorem žalobce se soud neztotožňuje, neboť z odvolání žalobce proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí vyplývá, které rozhodnutí žalobce napadá a z jeho obsahu vyplývá, že napadá celý výrok rozhodnutí, protože vozidlo pouze převážel z jedné

dílky do druhé, neboť jej opravoval a určitě nikoho na silnici neohrožoval a řidičský průkaz potřebuje pro vykonávání svého povolání, jako řidič a automechanik.

Podle § 82 odst. 2 správního řádu odvolání musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí.

Z obsahu odvolání je patrné, které rozhodnutí žalobce napadá, je z něho patrné, že ho napadá v celém rozsahu, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí a z jakých důvodů.

Nebylo tedy potřeba, aby byl žalobce správním orgánem vyzýván k doplnění odvolání.

Ani tato námitka, jak soud uvedl, tedy důvodná není.

Soud tedy shrnuje, že skutkový stav zjistily správní orgány náležitě, v souladu s ust. § 3 správního řádu, rozhodnutí správních orgánů jsou řádně odůvodněna v souladu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu.

Správní orgán se vypořádal s materiálním znkem všech spáchaných přestupků a odvolání nebylo potřeba doplňovat, neboť splňovalo náležitosti § 82 odst. 2 správního řádu.

Žaloba žalobce proto důvodná není a jako takovou ji soud dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Také rozhodnutí o uložených sankcích bylo vydáno v souladu se zákonem a řádně zdůvodněn

Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.

Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu nebyly přiznány, pokud jde o žalovaného, tomu kromě běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 11. listopadu 2015

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně